

روپا، حتی نیازی به سوپر استار در ۱۴ قهرمانی تاریخ رئال مادرید در اروپا را به دست آورده و دو خاطره خارق العاده برای همه هواداران این باشگاه ساخته است. مردی که انگار آمده تاهمه رکوردها را در دنیای فوتبال جا به جا کند.

او برای مدتی هازش و اعتبار جام قهرمانی را به دست آورد. جامی که برای مدتی هازش و اعتبار جام قهرمانی را به دست آورد. جامی که برای مدتی هازش و اعتبار جام قهرمانی را به دست آورد.

به اندازه شایستگی های واقعی اش مورد تحسین قرار نگرفته اما تصویری از او و سیگارهایش در جشن های قهرمانی رئال، برای همیشه در ذهن هواداران این باشگاه باقی خواهد ماند.

او ثابت کرد که برای بردن مهم ترین تورنمنت فوتبال باشگاهی در قاره

سال های مربیگری قهرمان سری آ، لیگ برتر، لیگ فرانسه، بوندس لیگا و لالیگا شده تادر همه کشورها طعم موفقیت را چشیده باشد. او همچنین یکی از هفت چهره ای است که توانسته لیگ قهرمانان را هم به عنوان بازیکن و هم به عنوان مربی فتح کند. کاری که او در این فصل انجام داده، حیرت آور به نظر می رسد. کارلو نقش بسیار مهمی در ارتقای سطح بازیکنان رئال مادرید هم داشته است او توانسته بهترین فصل تمام دوران فوتبال کریم بنزمارا رقم بزند و از تیمو کورتاوری خط دروازه یک هیولای واقعی بسازد. بدون تردید نام او همیشه در تاریخ فوتبال به عنوان یکی از بزرگ ترین مربیان دوران خودش ماندگار خواهد شد. نایب ایتالیایی رئال مادرید، هیچوقت به اندازه چهره هایی مثل پپ و کلوپ در رسانه ها دیده نشده

به فرم بد این فصل با رسا و آلتی ربط می دادند اما آنها از یک مسیر وحشتناک به قهرمانی در اروپا رسیدند. تیمی که جلسی، پی اس جی و منچستر سیتی را بعد از قهرمانی دوباره اش در لیگ قهرمانان اروپا بسود. هیچکس انتظار نداشت این مربی، چنین بازگشت باشکوهی را به برنابو تجربه کند و چنین فصل خارق العاده ای را در این تیم پشت سر بگذارد. او که با اورتون در میانه های جدول لیگ برتر گرفتار شده بود، در یک تصمیم غیرمنتظره از سوی پرز به رئال مادرید برگشت. هواداران باشگاه هم همواره حامی اش بودند. چرا که این مربی «لادسیما» را برای شان به ارمغان آورده بود. با این وجود تصور اینکه رئال با چنین ترکیبی فاتح «دو گانه» شود دور از انتظار بود. خیلی ها قهرمانی این تیم در لالیگا را

آریا رهنورد

«هن مرد رکوردها هستیم!». این یکی از اولین جمله های کارلو آنچلوتی بعد از قهرمانی دوباره اش در لیگ قهرمانان اروپا بسود. هیچکس انتظار نداشت این مربی، چنین بازگشت باشکوهی را به برنابو تجربه کند و چنین فصل خارق العاده ای را در این تیم پشت سر بگذارد. او که با اورتون در میانه های جدول لیگ برتر گرفتار شده بود، در یک تصمیم غیرمنتظره از سوی پرز به رئال مادرید برگشت. هواداران باشگاه هم همواره حامی اش بودند. چرا که این مربی «لادسیما» را برای شان به ارمغان آورده بود. با این وجود تصور اینکه رئال با چنین ترکیبی فاتح «دو گانه» شود دور از انتظار بود. خیلی ها قهرمانی این تیم در لالیگا را

چهره به چهره

از دست بدهد. شاید این آخرین جام جهانی این ستاره بود و او حالا باید این تورنمنت را از این صفحه تلویزیون دنبال کند. صلاح امید داشت شکست های بزرگ ملی اش در این فصل را با درخشیدن در ده باشگاهی و بردن همه جام های مهم جبران کند. او و تیمش حتی شانس بردن چهار گانه را داشتند اما در نهایت کلیدی ترین جام های فصل را از دست دادند و فقط توانستند تورنمنت های حذفی را به دست بیاورند.

محریرف گوار دیو لانشد

بردن لیگ برتر همیشه برای صلاح اهمیت بسیار زیادی داشته و او تا امروز فقط یک بار

پنالتی کشیده شد. صلاح قرار بود پنالتی پنجم تیمش را بزند اما دو ضربه خراب شده مصری ها در ضربه های پنالتی، اصلا اجازه نداد کار به پنالتی پنجم بکشد. او در نهایت نتوانست قهرمانی قاره را جشن بگیرد و این رقابت را به

هم تیمی اش سادیو مانه واگذار کرد. این پایان بدشانسی های موصلاح در ده ملی نبود. او و تیم کارلوس کی روش در تیم ملی به دیدار پلی آف صعود به رقابت های جام جهانی رسیدند و باز هم روبه روی سنگال قرار گرفتند. خیلی ها انتظار داشتند انتقام صلاح از مانه را در این مرحله ببینند اما یک شکست تلخ دیگر برای صلاح رقم خورد تا او شانس صعود به جام جهانی را

موصلاح و انتقامی که رقم نخورد

پادشاه بازنده ها!

آریا طاری

بعد از قطعی شدن صعود لیورپول به فینال لیگ قهرمانان آسیا، محمد صلاح در انتظار صعود رئال مادرید به مسابقه نهایی بود. او بارها تاکید داشت که رئال نسبت به من سیتی حریف ایده آل تری است و از این گذشته، او به دنبال رقم زدن یک انتقام بزرگ از مادریدی ها بعد از شکست چند سال قبل روبه روی همین تیم در فینال لیگ قهرمانان است. صلاح اما در نهایت نتوانست این انتقام را به واقعیت تبدیل کند. او دوباره به رئال مادرید باخت تا یکی از تلخ ترین سال های زندگی فوتبالی اش را کامل کرده باشد.

دوشکست در لباس مصر

باختن به رئال مادرید در فینال لیگ قهرمانان اروپا، تنها ضربه سنگین به صلاح در این فصل نبود. مو دوشکست بسیار دردناک را نیز در ده ملی تجربه کرد. صلاح به همراه مصر، به فینال جام ملت های آسیا رسید و برای تصاحب یک افتخار ملی آماده می شد. او در این مسابقه روبه روی سادیو مانه و تیم ملی سنگال قرار گرفت و سرنوشت بازی به ضربه

تبره هایی که به فینال نرسید

مسابقات تیراندازی جام جهانی باکو، برای تیراندازان دختر کشورمان چندان خوب آغاز نشد چراکه

نمایندگان کشورمان در دو روز نخست مسابقات راهی به فینال پیدا نکردند. در روز نخست این مسابقات، تیراندازان در تفنگ بادی زنان و مردان در خط اتش قرار گرفتند که هیچ کدام شان به فینال نرسیدند. در دومین روز از مسابقات نیز رقابت های تپانچه بادی زنان برگزار شد که طی آن ۶۵ تیرانداز با هم به رقابت پرداختند. در بین نمایندگان کشورمان زینب طوماری بهترین نتیجه را به دست آورد که با رکورد ۵۷۴،۱۴ در ده دهم ایستاد. همچنین گلنوش سبقت اللهی با امتیاز ۵۷۱،۱۵ در ده شانزدهم، هانیه رستمیان با رکورد ۵۶۶،۱۰ در ده سی و ششم و مهدی سابرز گربا رکورد ۵۶۰،۶ در ده چهل و نهم ایستادند و از رسیدن به فینال این ماده بازماندند. این رقابت ها از ۶ تا ۱۷ خرداد به میزبانی باکو آذربایجان انجام می شود. تیم ملی تیراندازی ایران با ترکیب ۲۲ تیرانداز در سه رشته تپ، تفنگ و تپانچه در این رقابت ها حضور دارد.

■ ■ ■

انگیزه سازی با افزایش پاداش

کمیته ملی المپیک در راستای ایجاد انگیزه برای بانوان ورزشکار حاضر در بازی های کشورهای اسلامی، تصمیم گرفت پاداش بیشتری را به مدال آوران این مسابقات اختصاص دهد. کمیته ملی المپیک مصوب کرد پاداش پای سکو در بازی های کشورهای اسلامی برای مدال طلا ۱۵۰۰ یورو، برای مدال نقره ۱۲۰۰ یورو و برای مدال برنز ۸۰۰ یورو باشد. این در حالی است که پاداش پای سکو برای بانوان مدال آور ۲۰ درصد افزایش خواهد داشت. کیکاوس سعید، دبیر کل کمیته ملی المپیک در این باره گفت: «در هیات اجرایی مصوب شد در بحث پرداخت پاداش پای سکو برای ترغیب، تشویق و حمایت بیشتر از ورزش زنان رقمی تاسقف ۲۰ درصد بیشتر برای زنان در نظر بگیریم که با هماهنگی مریم کاظمی پور، معاون توسعه ورزش زنان و طاهره طاهریان، نایب رئیس کمیته این پرداخت صورت بگیرد.»

■ ■ ■

اعزام والیبال منهای دونفر

با پایان جام باشگاه های آسیا، تیم ملی والیبال ایران برای نخستین بار با سرمربی ایرانی برنامه های آماده سازی اش جهت حضوری در لیگ ملت ها ۲۰۲۲ آغاز کرد. شاگردان بهروز عطایی روز گذشته برای برپایی اردو به شهر بلگراد صربستان رفتند و تا ۱۳ خرداد در این کشور به تمرین خواهند پرداخت. برای ملی پوشان ایران نکته مهم این اعزام اما ماندن دو والیبالیست کشورمان است. محمد طاهر وادی، علی رضائیان، رضا عابدینی، امیرحسین توخته، محراب ملکی سرخی، مرتضی شریفی، میلاد عبادی پور، امیرحسین اسفندیار، مهدی جلوه، صابر کاظمی، محمد رضا حضرت پورو محمد رضا مودن ۱۲ بازیکن تیم ملی هستند که راهی بلگراد شدند اما اسماعیل مسافر و امین اسماعیل نژاد به دلیل برخی مشکلات اجازه خروج از کشور را پیدا نکردند تا جامانده های این تیم باشند. گویا آنها پس از انجام امور اداری و حل شدن مشکلات خروج از کشور، به کاروان ایران در بلگراد ملحق خواهند شد. همان طور که گفته شد، این برای نخستین بار است که تیم ملی با یک سرمربی داخلی در لیگ ملت ها شرکت می کند. به همین خاطر عملکرد این تیم در این مسابقات بسیار زیر ذره بین خواهد بود. بهروز عطایی نام آشنا و باتجربه ای در والیبال ایران است و با تیم ملی جوانان به نتایج درخشانی رسید. حال باید دید که آیا او در ده بزرگسالان هم موفقیت هایش را تکرار می کند؟

استثنایی تیمو کورتا شود. عملکرد کورتا در این نبرد شاید یکی از بهترین عملکردهای فردی یک گلر در فینال لیگ قهرمانان به شمار می رفت. یک درخشش استثنایی که صلاح را ناکام گذاشت و پروژه انتقام او از مادریدی ها را تعطیل کرد. بعد از شکست خوردن در فینال جام ملت های آفریقا، پلی آف جام جهانی و رقابت قهرمانی لیگ برتر، حالا صلاح در فینال لیگ قهرمانان هم بازنده شد تا یکی از عجیب ترین سال های دوران بازی را پشت سر گذاشته باشد. سالی که قرار بود برای او به یک موفقیت تاریخی منجر شود اما بدون تردید او ترجیح می دهد این سال را هر چه زودتر فراموش کند.

ماندن با یک تبصره

گفته می شود سادیو مانه بعد از بازی در رختکن از بازیکنان لیورپول خداحافظی کرده و به دنبال ترک این باشگاه است اما صلاح قول داده حداقل برای یک سال دیگر در این تیم باقی بماند. با این وجود قرارداد ستاره مصری در پایان فصل آینده تمام می شود و این بازیکن هنوز قراردادش را با این تیم تمدید نکرده است. اگر این تمدید صورت نگیرد، فصل بعد آخرین فصل حضور صلاح در لیورپول خواهد بود. بازیکنی که یک دوران باشکوه را در این تیم سپری کرده و امیدوار است در فصل آینده حداقل یکی از قهرمانی های لیگ برتر یا لیگ قهرمانان را از آن خودش کند.

به سمت و سوی تباهی خواهد برد؟ اصلا چه لذتی در ضربه زدن به تیمی وجود دارد که تک تک بازیکنانش در سختکوشی و تلاش در این مرحله رسیده اند؟ این کارها نه تنها افتخار آمیز نیست، بلکه بسیار خجالت آور به نظر می رسد و حقیقتا بسیار تلخ و ناامید کننده است. این افراد را هم باید در کنار فدراسیون فوتبال، مقصر رقم خوردن چنین وضعیتی بدانیم. آنهایی که از هیچ تلاشی برای لطمه زدن به فوتبال ایران دریغ نکرده اند و دست به هر کاری زده اند تا تیم ملی را با یک بحران اساسی روبه رو کنند.

برنامه اردویی تیم ملی حقیقتا در حد و انداز های یک تیم آماتور به نظر می رسد. حتی یک تیم محلی هم بیشتر از این تیم از برنامه هایش اطلاع دارد. بسا این روند اصلا نباید به شرایط تیم ملی در جام جهانی امیدوار باشیم. تیمی که حتی قابلیت برگزاری یک دیدار دوستانه را هم ندارد، نباید به رویا پردازی در مورد درخشیدن در این تورنمنت ادامه بدهد. این وضعیت این روز های تیم ملی است. تیمی که فدراسیون آن را به حال خودش رها کرده تا شاید معجزه ای کند و در جام جهانی نتیجه بگیرد. تیمی که تا امروز سه دیدار تدارکاتی لغو شده و «صفر بازی» قطعی پیش رو دارد و شاید آخر بدون انجام حتی یک بازی دوستانه، راهی جام جهانی قطر شود. این تیم، تنها ترین تیم ملی دنیاست. تیمی که هم از خودی ها و هم از غیر خودی ها ضربه خورده است.

این پرونده را به طور کامل ببندد! فدراسیون فوتبال ایران عملا توجهی به مشکلات احتمالی این مسابقه نداشت و به راحتی اجازه داد تا این پرونده بدون هیچ مشکلی برای تیم رقیب بسته شود. برای یک لحظه تصور کنید! این اتفاق به صورت وارونه رخ می داد. اگر تیم ملی ایران تصمیم به لغو دیدار دوستانه با رقیبی مثل کانادا می گرفت، چه سرنوشتی در انتظار فدراسیون و تیم ملی بود؟ آیا گرمای نجومی و محرومیت هایی سسنگین برای این تیم در نظر گرفته نمی شد؟ آیا ایران هم به همین راحتی می توانست تصمیم به لغو چنین مسابقه ای بگیرد؟

به جز فدراسیون فوتبال که مثل همیشه باهمال کاری مقصر رقم خوردن این وضعیت بود، باید به گروهی از ایرانیان خارج نشین نیز اشاره کرد که عادت دارند همه مسائل ریز و درشت را با هم ترکیب کنند. آنها امروز چنان از خالی کردن پشت تیم ملی کشور شان خوشحالند که انگار یک نیروی نظامی را شکست داده اند. چیزی که این افراد روبه روی آن ایستاده اند، فقط و فقط یک تیم فوتبال است. یک تیم فوتبال از دل همین مردم که عملا یکی از آخرین دلخوشی های مردم را در روز های سخت می سازد. چه افتخاری در ضربه زدن به این تیم وجود دارد؟ اصلا چطور عده ای به خودشان اجازه می دهند این طور روبه روی آرمان های واقعی ورزش بایستند؟ مگر نه اینکه فیفا با رها سیاسی نشدن فوتبال را مهم ترین خواسته اش دانسته است؟ مگر نه اینکه دخالت سیاست، فوتبال را

همه آنها که در «تنها ماندن» تیم ملی مقصرند

رهاشدگان!

اما فدراسیون فوتبال حتی نتوانست این رقیب را هم حفظ کند و در نهایت تصمیم به لغو بازی گرفته شد. شاید حالا فدراسیون فوتبال ایران همه چیز را به گردن رقیب می اندازد اما مثل همیشه نقش خودش را در این ماجرا انکار می کند. بدون تردید راهکار هایی برای جلوگیری از این وضعیت نامید کننده برای تیم ملی وجود داشت. راهکار هایی که به سادگی نایا دیده گرفته شدند تا تیم ملی در بلا تکلیفی محض قرار بگیرد. مدیران فدراسیون حتما از حساسیت های بازی در کشوری مثل کانادا آگاه بودند پس چرا شرایطی را فراهم نکردند که با توجه به رضایت طرف مقابل، این مسابقه در کشور دیگری برگزار شود؟ آیا غیر این است که این افراد دوست داشتند به هر قیمتی به کانادا بروند و یک سفر دور و دراز را با تیم ملی تجربه کنند؟ آنها با تغییر کشور میزبان به راحتی می توانستند جلوی این اتفاق را بگیرند. علاوه بر این گنجاندن یک رقم سنگین در قرارداد برگزاری بازی، یک راه مهم دیگر برای جلوگیری از لغو آن بود. ظاهرا در قرارداد فدراسیون های فوتبال دو کشور، صحبت از غرامت به میان آمده اما رقمی برای آن در نظر گرفته نشده است. در نتیجه طرف مقابل می تواند با هر رقمی و شاید حتی یک هزینه بسیار پایین،